

ANUL III. — No. 15
1 Iunie 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat!“

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCA

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL :

Dați pentru sinistrații din Năsăud. (Un apel din partea Prea Sfinției Sale Episcopului Dr. Iuliu Hossu din Gherla).

D. Al. Nanu : Literatura svasticeii.

I. C. Cătuneanu : Mărturisire deplină.

Șt. Peș : Să îmbrățișăm cariera comerțului și a meseriilor.

Ion Șerbu : De „Ziua Eroilor“.

Pentru Unire (Scrisoarea dlui General Tarnoschi).

Al. Motogna : Cum lucrează doctrinarii umanitarismului.

Ion Potra : Ziarul „Patria“ să ia aminte! (Activitatea organizației L. A. N. C. din Bologa, jud. Cluj).

Caius Bardoși : Cartea vremii („Mustul care fierbe“ de Octavian Goga).

Correspondent : Parastasul dela mormântul lui C. Negri (Discursul dlui Gh. Sion).

Informațiuni : Bustul Profesorului Paul la Cluj. — Sinagoga din Bălți. — Lupta antialcoolică. — Cât s'a băut în județul Iași. — Accidentul dlui Gh. Sion. — L. A. N. C. în America. — Anglia rupe relațiile cu Iudeo-Rusia.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei.

În străinătate 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZĂR ISAICU

Prim Redactor : CAUS BARDOȘI

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STR. BOB No. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA“
CLUJ, C. VICTORIEI 7

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Dați pentru sinistrații din Năsăud

Un apel din partea Prea Sfinției Sale Episcopului
Dr. Iuliu Hossu din Gherla.

Liga Apărării Naționale Creștine, în conformitate cu principiile ei fundamentale și cu străduința ei zilnică de a face să pătrundă sublima morală creștină în toate manifestările vieții publice, socotește de a ei elementară datorie să sprijine din tot sufletul următorul apel pornit din sânul sfintei Biserici, cu care înțelege să meargă mână în mână spre a ridica din nevoie, din sărăcie și apăsare neamul românesc, ajuns la limanul întregirii sale etnice prin credința nestrămutată, prin vitejie și luminată conducere. Urmând această cale, în tovărășia binecuvântată a celei dintâi forțe de conservare și propășire a neamului nostru, în tovărășia celor două biserici naționale, în numele revistei „Infrățirea Românească“, organ al Ligii Apărării Naționale de dincoace de Carpați, rog pe toți bunii Români să asculte și să urmeze cu fapta, următorul apel al Prea Sfinției Sale Dluui Episcop din Gherla, Dr. Iuliu Hossu.

I. C. Cătuneanu.

Iată și textul P. S. S. Episcopului din Gherla.

Venerați Frați și Preaiubiți Fii! *)

În Joia mare, la patimi, înfricoșată nefericire a mistuit cu foc vechiul și frunzașul centru de cultură românească, Năsăudul scump grănițerilor noștri de veacuri și scump neamului întreg. O mare parte a Năsăudului este scrum și cenușă.

Pe ruine stau și plâng bătrâni îngârboviți și copii plâpânzi pe ruinele câștioarelor ridicate cu enorme jertfe după catastrofa din 1922, când valurile năpraznice rostogolite din

munți, i-au lăsat lipiți pământului.

Ni s'a strâns inima de durere primind vestea îngrozitoare în Vinerea sfințelor Patimi.

Nouă tuturor ne-a strălucit ziua luminată a Inverii Domnului. Am intrat cu viață înnoită creștinească pe cărarea vieții, ducând mai departe munca dătătoare de viață. Năsăudul scump sufletului nostru a rămas cu lacrimile și suferințele Vinerii Patimelor.

Ei urmează postul mare și amar, lipsiți de bucate, de pâine și de vestmântul trupului. Plâng dureros pe cenușa avutului lor.

Chiar în Joia mare am auzit din nou cuvintele dumnezeiești, testamentare a Domnului Isus, cari cu stăruință ne îndeamnă la dragoste unul față de altul.

„Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul precum eu v'am iubit pe voi. Aceasta este porunca mea, să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți, că sunteți ucenicii mei dacă veți avea dragoste întru voi.“

Glasul Domnului se îndreaptă către fiecare dintre noi de a-ne arăta dragostea creștinească sărind, cu ce putem, întru ajutorul celor năpăstuiți.

Să arătăm, iubiților, credința sufletului nostru prin faptele milosteniei.

Avem prilej să arătăm, că Hristos a înviat în sufletele noastre și trăiește întru noi prin cuvântul său, care este suflet și viață.

Deschizând colectă publică, pentru a sări întru ajutor celor năpăstuiți, Vă îndemn întru Domnul să dați cu drag, după putere, știind că Domnului dați, care întru acest cuvânt va judeca lumea. *„Amin zic vouă: întrucât a-ți făcut unuia dintre acești frați mai mici ai mei, mie ați făcut. Veniți binecuvântații Părintelui meu,*

moșteniți împărăția care este gătită vouă dela întemeierea lumii: că am flămânzit și mi-ați dat de am mâncat, am însetat și mi-ați dat de am beut, străin am fost și m'ați primit, gol și m'ați îmbrăcat.“

Nu mă îndoiesc, că guvernul Țării va grăbi cu ajutorul său puternic, dar nu trebuie să lipsească jertfa nici unuia dintre noi. Cu zmerenie mă înscriu în listă cu suma de 10.000 Lei.

Toți, cari ascultă glasul Domnului, să binevoiască a trimite banul lor la aceasta Episcopie, îngrijindu-ne noi, ca ajutorul tuturor să ajungă la cei lipsiți, publicând la acest loc contribuțiile după parohii.

Onorații Frați preoți vor vesti acest apel al nostru în biserică, îndemnând credincioșii la binefacere amintind, că este mai fericit a da decât a lua.

În afară de eparhie rog presa, să binevoiască a sprijini această acțiune creștinească.

Rezultatul colectelor să se trimită fără întârziere.

Cersindu-Vă tuturor dela Preabogatul Dumnezeu toate bogățiile darului său, vă zic; „Feriți cei milostivi, că aceia se vor milui“.

Gherla, la 30 Aprilie 1927.

Episcop Dr. Iuliu Hossu.

* * *

Acest apel are misiunea să pătrundă în toate inimile caritabile. Ajutorarea fraților năsăudeni este o datorie a fiecărui bun român. Dar în primul rând al studențimei luptătoare.

Cercului „Gheorghe Coșbuc“ a studenților năsăudeni îi se deschide un minunat prilej pentru a-și fecunda cu faptă reală crezul său propovăduit în toate cătunele Năsăudului, în care s'au plămădit visuri poetice și fapte eroice.

La muncă, deci, băeți!

*) Publicat în „Curierul Creștin“ A. IX. No. 9—10, p. 1—2.

Literatura Svasticei

de D. Al. Nanu

Atragem atenția cititorilor noștri asupra articolului de mai jos, semnat de cunoscutul scriitor dl Alex. Nanu, și-l rugăm pe această cale să ne ierte că s'a întârziat până acum cu publicarea.

*

Perfect conștienți de faptul că o tendință fie etică sau altfel, dăunează literaturii dacă acea tendință preocupă în mod tiranic pe artist, și mai ales dacă scriitorul nu e artist, noi pretindem că atâta vreme cât scriitorul are un talent real și se concentrează cum e și firese asupra esteticeii, ei bine, arta întrucât e tendențioasă nu numai că nu pierde din valoarea ei, dar câștigă prin originalitate și mai ales prin impulsul robust al tezei. Istoria literară pe care o învățăm mai mult spre a lua învățături asupra viitorului literaturii — folosul oricărei istorii —, ne dă câteva sugestii în această privință.

Dacă ne amintim cum setea de ordonare, de sentimente înalte cu seninătate neturburată a înălțat slaba literatură a evreului mediu spre clasicism, pentruca monotonia cântecului pe aceeași coardă să abată această literatură pe cărarea capricios întortocheată a romantismului și trecând prin rigiditatea parnasianismului să ajungă la poetica anarhie a simbolismului, vedem noi cum literatura e strâns legată de sufletul ce domină fiecare epocă. Vedem cum literatura oglindește etern preocupările mărunților oameni, întocmai ca un râu care drumuește veșnic oglindind zăvoiful de pe maluri, veșnic trăitor și schimbător după anotimpuri.

„Arta pentru artă“ este o formulă împotriva artei cu tendințe, dar ne întrebăm dacă această formulă însăși nu cuprinde în ea o tendință. „Arta pentru artă“ e un *ordin* al unora; ea pretinde că literatul poate să scrie ce vrea și poate deci să se depărteze de preocupările imediate și grabnic pieritoare ale vremii lui, și să se cufunde în lumea superioară a gândurilor și simțirilor generale, deci eterne ca orice ordin are sancțiuni: dacă scriitorul nu mă ascultă nu e adevărat scriitor — artist.

Ne e milă de amenințările acestea. Însăși șovăirea ce i-ar bălba când i-am întreba cari idei și sentimente sunt generale și cari nu, însăși aceas-

tă nesiguranță îi discreditează. Că, într'adevăr, dacă talentul se află ca temelie, orice fenomen poate deveni nemuritor; și înălțarea unui balon — vorba lui Prudhomme, și sutele de sărutări date Lesbiei de Catul, și motanul lui Eminescu și — spre a ne raporta numai la poeți — însuși localele poezii ale lui Mistral.

Iar în privința inițiativei omului pe care o pretinde mărețea formulă o artă pentru artă, găsim că e de un optimism pueril. Nu sunt — cum bine a chibzuit cronicarul — vremile sub cârma omului, ci bietul om sub vremi.

Și dacă în general omul e robul vremii în care viețuește, mai vârtos literatul de rasă e sub impulsul timpului său, că adevăratul literat mai mult decât alți oameni de cultură, nu-și poate îndruma inspirația după îndemnul judecății, ci după cel al simțirii lui.

Cât ce privește afirmația că oamenii de geniu înfrâng legăturile cu timpul lor — cu toate prejudecățile, obiceiurile și alte caracteristice ale lui — noi o considerăm ca o slabă paradoxă. Noi credem că acei oameni mai mult decât oricari și-au ogândit epoca în care au trăit și încă ei simțiri și-au nemurit-o.¹⁾

Prin cele spuse pare că nu am dărămat numai formula artă pentru artă, dar și pe aceea ce vorbește de o artă cu tendință. Pare.

După cum menționam mai sus, tendința în arta literară poate com-promite nu numai arta ci și tendința însăși când scriitorul e neta-lentat; dar poate să scadă arta și când scriitorul e talentat, dacă el își îngrămădește preocuparea asupra tendinței; pentru a ne îndrepta spre literatura noastră cine nu privește obidit căderea unor semănătoriști talentati, din cauza prea marei admirații pe care au închinat-o poporanismului, sau grozava slăbire artistică — cu câteva excepții — a unor scriitori buni stăpâniți de tendința etică — exemplu tipic, Slavici!

Rămâne să ne îngrozim de câte-ori vedem că un autor a primit în opera lui impulsul unei tendințe? Dar exemplele de adineaori nu ne amintesc decât cuvântul Evangheliei:

¹⁾ Iliada și Odissea lui Homer, vre-o opt drame din Racine, „Faust“ al lui Goethe, etc.

Mulți chemați, puțini aleși. Oare Bolintineanu nu a ajuns poet prea mare din pricina tendinței lui naționaliste? Noi care i-am cettit și poeziile de altă natură decât acestea — cele erotice — afirmăm că poeziile lui tendențioase (cele naționaliste), sunt singurele unde s'a arătat poet, până la profet.

Suntem împotriva artei cu tendință în sensul de artă îngrunchiată de tendință, din motivul care ne-a călăuzit și împotriva *ordinului* de artă pentru artă — extrema tangunt —: ambele *pretind* că autorul are o prea mare inițiativă asupra operei lui de artă.

Și acum vine deslegarea problemei pe care ne-am propus-o: Sinceritatea în artă — Loialitatea în artă.

Autorii cei mai mari nu și-au ascuns nici-odată simțirea și gândul; această *sinceritate* comună lor, i-a nemurit. În numele ei cerem o artă care poate avea o idee tendențioasă, singura condiție fiind ca această idee să fie împlântată în sufletul scriitorului talentat.

Ridicându-ne împotriva snobismului literar, împotriva tendințelor de cari autorii doar fac paradă, împotriva afectărilor, a pozelor și a altor nimicuri, buciurmăm de pe platoul obiectivității o tendință sinceră, profundă și tumultuoasă în literatura română: *Literatura Svasticei*.

Tendința în sensul de curaj al talentelor de a spune sincer ceea ce le svâcnește în suflete astăzi.

Naționalismul — și pentru inspirație — e o noțiune dintre cele mai integre, ce se îndreaptă către iustrele stările sufletești. E fenomenul social caracteristic civilizației sănătoase; împotriva blazaților, naționaliștii susțin că lumea de pe glob progresează prin progresul fiecărei țări, dupăcum țara înfloreste prin prosperarea individului — deci să ne păstrăm, să ne desvoltăm spre perfecțiune națiunea noastră.

Nu simțim ridiculul ce îi strâmbă pe aceia ce pretind că e mai apt de a figura în opera de artă vicleanul sporovăit al unui amant decât sentimentul religios sau cel național?

Când o țară e răslefită și asuprită își plânge prin poezii ei greul de pe inimă — lirica armeană, — când trece printr'o decădere morală își plânge impasul ei — parte din Satirele lui Eminescu — iar când își doinește aleanul pentru niște frați supuși, dă niște poezii ca ale lui Goga.

A suferit arta? Răspundeți.

Când o țară e la adăpostul invaziilor, cântă generozitatea; (mai deunăzi A. Gide spunea în „Incidents“ pg. 116, că simpatizează pe unele rase de cari aude că sunt asuprite).

Sub acest raport poporul nostru deține primul rang — dovadă ospitalitatea noastră tradițională, azi exersivă.

Dar când un popor e amenințat de o profundă vătămare în pitorescul și moralul caracteristic lui, cum e cazul nostru, nereacțiunea e probă de inconștiență.

Ne revoltăm toți cei conștienți în sinea noastră deocamdată. Unii ideologi ca neclintit conducători în Di Cuza scriu articole de ziare.

A scris articole de ziare naționaliste pure și Eminescu, dar slova

lui s'a înălțat și în poeziile lui. Iată consecvența în sufletul mai mult decât talentat — în sufletul genial.

Astăzi semnalăm „Imnul Studențesc“ și alte poezii de Iustin Ilieșu, „Doinele svastice“ și piesa „Svastica“ de Kostia Rovine... Și glasul de buciom pornește; înainte vreme se strâneau plăeșii când îl auzeau — acum?

Literații români cunosc primejdia Jidanilor, literații români desigur că simt adânc revolta împotriva celor ce le sapă atât avutul țării în care s'au pomenit, cât și tradiția ei încântătoare.

Și dacă talentul și sinceritatea vor fi temeiul, înainte scriitorii români, va înflori Literatura Svasticeii.

D. Al. Nanu.

Mărturisire deplină

Ori cât s'ar fi dovedit, prin documente și observații scoase din viața de toate zilele, că Jidani constituie un pericol pentru vitalitatea și organizația poporului, care le oferă gazdă și prilej de ușoară îmbogățire, nici o probă nu poate fi mai concludentă ca propria lor mărturisire.

De aceia, s'a ridicat ca un singur om neamul lui Iuda, prin conducătorii lui, spre a zădărnici prin orice mijloace răspândirea „Protocoalelor Înțelepților Sionului“; iar când nu au isbutit, le-au contestat și le contestă cu înverșunare autenticitatea.

De aceia, au protestat Jidani din Cluj prin organul lor *Uj Kelet* din 15 Februarie 1924 când subsemnatul în Februarie 1924 am citit în întrunire publică un document de proveniență jidovească în al cărui conținut se întâlnește tot fondul de gândire, destructivă tratat pe larg în „Protocoale“.

I-a durut atât de mult revelarea unor adevăruri, în cât pentru prima oară de la întregirea României, crezând că își descarcă conștiința, au pus alături de textul ungueresc al susmenționatului protest și traducerea românească, cerând guvernului să mă cheme la răspundere pentru destăinuirea săvârșită. Astăzi public în coloanele acestei reviste același document pentru ca cetitorii noștri, cei 4000 de abonați, să-i afle coprinsul, să-și explice necazul Jidanilor de-a-i fi demascat, și să înțeleagă în ceasul al XI că fără o mobilizare a tuturor energiilor românești contra dușmanului iudaic, copiii no-

ștri vor ajunge robi la Jidani în țara ce fusese păstrată, liberată și întregită prin suferințe și sânge românesc.

Documentul coprinde o comemorare servind drept prilej spre a putea desvolta înaintea căpeteniilor jidovești politica fiilor lui Israel față de națiunile creștine.

Iată cum sună mărturisirea iudaică:

„Părinții noștri au lăsat aleșilor lui Israel datoria de a se întruni odată în fiecare secol în jurul mormântului Marelui Maestru Caleb, Sfânt rabin Simion Ben Ihuda, a cărui știință dă pe mâna aleșilor fiecărei generații puterea asupra întregului pământ și autoritatea asupra tuturor descendenților lui Israel.

„Iată 18 secole de când durează războiul între Israel și această putere, care fusese promisă lui Abraham, dar care i-a fost răpită de Cruce. Călcat în picioare, umilit de dușmanii săi fără încetare sub amenințarea morții, a persecuției, a răpirii și a violențelor de tot felul, poporul lui Israel nu a pierit; și dacă este împrăștiat pe tot pământul este că tot pământul să-i aparțină.

„De 18 secole învățații noștri luptă contra Crucii cu un curaj și cu o stăruință, pe care nimic nu poate să o abată. Poporul nostru se ridică treptat și puterea lui crește în fiecare zi. Nouă ne aparține acest Dumnezeu al zilei, pe care Aaron ni l'a înălțat în deșert, acest vișel de aur, această divinitate universală a epocii.

„Când vom fi ajuns singuri stă-

pâni ai aurului de pe pământ, adevărata putere va trece în mâinile noastre și atunci se vor împlini făgăduințele ce s'au făcut lui Abraham. Aurul, cea mai mare putere a pământului... aurul care este forța, răsplata, instrumentul ori-cărei puteri, a tot ce omul teme și dorește... iată singurul mister, cea mai profundă știință a spiritului care conduce lumea, iată viitorul!

„Optsprezece veacuri, au aparținut inamicilor noștri, secolul actual și cele viitoare trebuie să ne aparțină nouă, poporului lui Israel, și ne va aparține cu siguranță.

„Iată a zecea oară că, după o luptă crudă și neîncetată de 1000 de ani contra inamicilor noștri, se întrunesc în jurul mormântului Marelui Maestru Caleb, Sfânt Rabin Simon Ben Ihuda, aleșii fiecărei generații a poporului lui Israel, spre a se înțelege asupra mijloacelor de a trage foloase pentru cauza noastră, din marile greșeli și păcate ce nu conținesc a săvârși dușmanii noștri, creștinii.

„Fiecare dată Sanhedrinul a proclamat și predicat lupta fără cruțare cu dușmanii lui; dar, în nici unul din veacurile trecute strămoșii noștri nu au ajuns să aducă în mâinile noastre atâta aur, în consecință atâta putere, cât ne-a lăsat secolul XIX.1) Fără să ne facem o iluzie îndrăznească, noi ne putem mândri de a ajunge în curând ținta noastră și de a arunca o privire asigurată asupra viitorului nostru.

„Persecuțiunea și umilințele, acele timpuri întunecate și dureroase, pe care poporul lui Israel le-a suportat cu o eroică răbdare, din fericire au trecut pentru noi, mulțumită progresului civilizațiunii la creștini; și acest progres este cel mai bun scut îndărătul căruia ne putem adăposti și putem lucra pentru a străbate cu un pas mai repede și mai hotărât spațiul, ce ne desparte de ținta noastră supremă.2)

„Să aruncăm numai o privire asupra stării materiale a Europei și să analizăm mijloacele bănești ce și-au procurat Israelii de la începutul secolului actual (al XIX) prin simplul fapt al concentrării în mâinile lor a capitalurilor imense, de care dispun în acest moment...

1) Această constatare o făcea rabinul la 1880; ce ar fi mărturisit el între ai lui după războiul mondial?

2) Cine a citit „Protocoalele“ își amintește același ideal jidovesc exprimat în același fel, ca în text.

Astfel, la Paris, Londra, Wiena, Berlin, Amsterdam, Hamburg, Roma, Neapoli etc. și la toți Rotshild-zii; pretutindeni Israelii sunt stăpâni situației financiare, prin posesiunea a mai multor miliarde, fără a ține seamă că în fiecare localitate de al doilea și al treilea rang tot ei sunt deținătorii de fonduri în circulație și pretutindeni, fără fiii lui Israel, fără influența lor imediată, nici o operațiune financiară, nici o lucrare importantă nu s'ar putea executa.

„Astă-zi toți împărații, toți regii și principii domnitori sunt încărcăți cu datorii pentru întreținerea armatelor numeroase și permanente spre a-și sprijini tronurile lor ce se clatină. Bursa cotează și regulează aceste datorii și noi suntem în mare parte stăpâni bursei pe toate piețele. Trebuie deci să înlesnim tot mai mult împrumuturile, pe cari le vom studia, pentru a deveni regulatorii tuturor valorilor și, pe cât va fi posibil, va trebui să luăm ca garanție a capitalurilor, ce procurăm diferitelor țări, exploatarea liniilor lor ferate, a minelor, a pădurilor, a marilor lor industrii metalurgice și a marilor fabrici, precum și a altor imobile, chiar a impositelor lor.

„Agricultura va rămâne totdeauna marea bogăție a ori-cărei țări. Stăpânirea marilor proprietăți teritoriale va aduce totdeauna titularilor onoruri și o mare influență. *De aici urmează, că toate eforturile noastre vor trebui să tindă într'acolo ca fiii noștri întru Israel să dobândească mari întinderi de pământ.* Noi trebuie deci, pe cât e posibil, să împingem la fărâmițarea acestor mari proprietăți, spre a le dobândi mai repede și mai ușor.

„*Sub pretext de a veni în ajutorul claselor muncitoare, trebuie să facem ca marea proprietate să suporte toată povara impositelor, și când proprietățile vor fi ajuns în mâinile noastre, toată munca proletarilor creștini va deveni atunci un izvor de imense beneficii.*

„Sărăcia este robie, a zis un poet. Proletariatul este cel mai umil servitor al speculațiunii. Dar opresiunea și influența sunt cele mai umile servitoare ale spiritului, pe care îl inspiră și îl stimulează viclenia. Și cine ar putea să conteste copiilor lui Israel spiritul, prudența și perspicacitatea?

„Poporul nostru este ambițios, trufaș și lacom de plăceri. Unde este lumină, alături stă și umbra, și nu fără dreptate. „*Dumnezeul nostru a dat poporului său ales*“ vitalitatea

șarpelui, viclenia vulpei, ochirea șoimului, memoria câinelui, solidaritatea și instinctul de asociație al castorilor.

„Noi am gemut în robia Babilonului și am devenit puternici!

„Templele noastre au fost distruse, și noi am ridicat mii de temple în locul lor!

„Timp de 18 secole, noi am fost robi și în secolul actual (al XIX) noi ne-am ridicat și ne-am pus deasupra tuturor celorlalte popoare!

„Se spune că o mulțime de frați de ai noștri în Israel se convertesc și acceptă botezul creștin. Ce importanță are!... *Botezații ne pot servi foarte bine; ei pot să ajungă auxiliarii noștri spre a păși către noi orizonturi, care actualmente nu ne sunt cunoscute; căci neofiii în mureu cu noi, și cu tot botezul trupurilor, spiritul lor și sufletele lor rămân totdeauna credincioase lui Israel.* De acum într'un secol, nu vor mai fi copiii lui Israel, cari vor voi să se facă creștini, ci creștinii vor căuta să între în rândurile noastre; dar atunci Israel îi va respinge cu dispreț.

„Biserica creștină fiind unul dintre dușmanii noștri cei mai periculoși, noi trebuie să lucrăm cu stăruință să-i micșorăm influența; așa dar, trebuie, pe cât este posibil, să altoim pe inteligența creștinilor ideile de liberă gândire, de scepticism, de schismă și să provocăm certurile religioase cari sunt în mod firesc atât de fecunde în diviziuni și în secte în lăuntru Creștinismului.

„*Este logic de a începe să depreciez pe slujitorii acestei religii, să le declarăm un războiu deschis, să provocăm bănueli asupra cucerniciei lor, asupra purtării lor în viața privată și prin ridiculare și batjocorire până noi vom fi distrus considerățiunea ce are publicul față de starea și vestmântul preoțesc.*

„Biserica are ca dușmană firească, lumina, care este rezultatul instrucțiunii, efect natural al răspândirii școlilor. *Să ne grăbim a câștiga influență asupra tinerilor elevi.* Ideia progresului are drept consecință egalitatea tuturor religiilor, care fapt la rândul său duce la suprimarea, în programele de studii, a lecțiilor de religie creștină. Israelii, prin dibăcie și știință, vor obține fără greutate catedrele și locurile de profesori în școlile creștine. Astfel educația religioasă va rămâne isgonită în familie, și cum cea mai mare parte din familiile nu au timpul de-a supraveghea această ramură de învățământ, spi-

ritul religios va scădea treptat și încet-încet va pieri în întregime.

„Fiecare războiu, fiecare revoluție, fiecare sdruncinare politică sau religioasă, întâmplată în lumea creștină, apropie momentul când vom atinge ținta supremă către care tindem.

„Comerțul și speculațiunea, două ramuri pline de grase câștiguri, nu trebuie să iasă nici odată din mâinile Jidanilor. *Și mai întâi trebuie acaparat comerțul cu alcool, cu bere, cu pâine și cu vin, căci prin aceasta noi ajungem stăpâni absoluți ai întregii agriculturi și în general a întregii economii rurale.* Noi vom fi distribuitorii grâului la toată lumea: dar dacă s'ar ivi unele nemulțumiri iscate de mizeria proletarilor, ne va fi totdeauna ușor să aruncăm răspunderea asupra guvernelor.

„Toate funcțiunile publice trebuie să fie accesibile Jidanilor, odată ajunsii titulari, noi vom ști prin însinuarea și agerimea factorilor noștri să pătrundem până la cel de întâi izvor al adevăratei influențe și al adevăratei puteri.

„Bine înțeles este vorba de acele posturi de cari sunt legate onorurile, puterea și privilegiile; căci acele locuri, unde se cer cunoștințe, muncă și neplăceri pot și trebuie să fie lăsate în seama creștinilor. Magistratura este pentru noi o instituție de mare importanță. Cariera avocaturii desvoltă mai ales puțința de civilizare, ne inițiază, cel mai mult, în afacerile acestor inamici naturali ai noștri, creștinii, și prin avocatură noi putem să-i reducem la dispoziția noastră. De ce oare Israelii nu ar ajunge Miniștri ai Instrucțiunii publice, când au avut atât de des portofoliul Finanțelor? Israelii trebuie să aspire la rangul de legislatori, spre a lucra la abrogarea legilor făcute de Goimi, necredincioși, păcătoși, în contra fiilor lui Israel, adevărații credincioși prin neclintita lor legătură cu sfințele legi ale lui Abraham.

„De altfel, asupra acestui punct planul nostru atinge cea mai completă realizare, căci progresul ne-a recunoscut și acordat aproape pretutindeni aceleași drepturi de cetățenie ca și creștinilor: dar ceia ce trebuie să obținem, ceia ce trebuie să obținem, ceia ce trebuie să fie obiectul eforturilor noastre neîncetate, este o lege mai puțin severă asupra falimentelor. *Din asemenea regim noi vom face pentru noi o mină de aur, mult mai bogată decât au fost vreodată minele Californiei.*

„Poporul lui Israel trebuie să-și îndrepte ambiția lui către acel înalt grad de putere de unde isvorăsc considerațiune și onorurile: mijlocul cel mai sigur de a ajunge este de a avea stăpânire asupra tuturor operațiunilor industriale, financiare și comerciale, păzindu-se de orice cursă și orice seducțiune, care l'ar putea expune la pericolul urmărilor judecătorești înaintea tribunalelor țării. El va întrebuița deci, în alegerea acestor feluri de speculațiuni, prudența și tactul, cari sunt proprii aptitudinii lui înăscute pentru afaceri.

Noi nu trebuie să fim străini, de aceia ce ajută a dobândi un loc distins în societate: filosofia, medicina, dreptul, economia politică, într'un cuvânt toate ramurile științei, ale artei, ale literaturii sunt un câmp vast unde trebuie să avem o largă parte de succes și unde trebuie să punem în relief aptitudinea noastră. *Aceste vocațiuni nu trebuie să fie despărțite de speculațiune.* Astfel producțiunea unei compozițiuni muzicale, chiar dacă ar fi mediocră, va procura la ai noștri motivul întemeiat de ale înălța un piedestal și de a înconjura cu o aureolă pe Israelitul, care va fi autorul. Cât despre științe, medicina și filosofia, trebuie să facă de o potrivă parte din domeniul nostru intelectual.

„Un doctor în medicină este inițiat în cele mai intime secrete de familie, și ca atare, ține în mâinile lui sănătatea și viața dușmanilor noștri de moarte, a creștinilor.

„Noi trebuie să încurajăm legăturile matrimoniale între Israelii și creștini, căci poporul lui Israel, fără riscul de a perde ceva prin acest contract, nu poate decât să profite din asemenea legături: introducerea a unei anumite cantități de sânge necurat în rasa noastră, aleasă de Dumnezeu, nu ar putea să o strice; iar fetele noastre vor aduce prin aceste măritisuri, legături cu familii creștine, cari au trecere și putere. În schimbul banilor ce le vom da, este drept să obținem ca echivalent influență asupra tot ce ne înconjoară. Rudenia cu creștinii nu aduce cu sine o »batere de la calea ce ne-am tras, ci din contră, cu puțină dibăcie, această rudenie ne va face arbitrii destinelor lor.

„Ar fi de dorit ca Israelii să se abțină de a avea ca amante femei de sfânta noastră religie, ci să-și aleagă pentru acest rol printre virginele creștine. A înlocui cununia religioasă a Bisericii printr'un simplu

contract în fața unei autorități civile oare-care, ar fi pentru noi de o mare importanță, căci atunci femeile creștine ar alunga cu grămada în tabăra noastră!

„*Dacă aurul este cea de întâi putere în lume, a doua este fără doar și poate, presa.* Dar ce poate a doua fără cea de întâi? Cum noi nu putem realiza ceia ce am spus mai sus fără ajutorul presei, trebuie ca ai noștri să prezideze la direcția tuturor jurnalelor zilnice din fiecare țară! *Stăpânirea aurului (și) dibăcia în alegerea mijlaecelor de a înmuia capacitățile venale ne vor face arbitrii opiniei publice și ne va da domnia asupra maselor.*

„Mergând astfel pas cu pas pe această cale și cu stăruința, care este marea noastră virtute, noi vom împinge tot mai îndărăt pe creștini și vom reduce la nimic influența lor. Noi vom dicta lumii în ceia ce trebuie să aibă credință, ceia ce trebuie să bârfească. Poate câteva individualități se vor ridica contra noastră și ne vor arunca injuria și blestemul, dar masele docile și neștiutoare ne vor asculta și vor fi de partea noastră. *Odată stăpâni absoluți ai presei, noi vom putea să schimbăm ideile asupra onoarei, asupra virtuții, asupra tăriei caracterului și vom putea să dăm prima lovitură acestei instituții sacro-sancte până acum, familiei, și vom putea să desăvârșim destrămarea ei.* Noi vom putea să stărpim încrederea și credința în tot ceia ce dușmanii noștri, creștinii, au venerat până în acest moment, și făcându-ne o armă din pornirile pasiunilor vom declara un războiu deschis în contra atot ce se respectă și se venerază.

„*Totul să fie înțeles, să fie notat, și fiecare copil al lui Israel să se pătrundă de aceste adevărate principii.*» Atunci puterea noastră va crește ca un copac uriaș, ale cărui ramuri vor purta fructe, cari se numesc bogăție, bucurii, putere, ca răsplată a acelei condițiuni hidoase, care, în timp de secole, a fost singurul destin al poporului lui Israel. *Când unul dintre ai noștri face un pas înainte, altul să-l urmeze de aproape: în cât dacă piciorul îi alunecă celui de întâi, să fie ajutat și ridicat de coreligionarii lui.* Dacă un Israelit este citat înaintea tribunalelor țării unde locuiește, frații lui de credință să se grăbească să îi dea ajutor, dar numai dacă chema-

3) Nu este acesta și limbajul „Protocoloalelor“, domnule care le-ai citit?

mul în judecată va fi lucrat conform legilor, pe cari Israel le observă cu strictețe și le păstrează de atâtea secole.

„Poporul nostru este conservator, credincios ceremoniilor religioase și apucăturilor ce ne-au lăsat strămoșii noștri.

„*Interesul nostru este ca cel puțin să ne prefacem că arătăm zel pentru chestiunile sociale la ordinea zilei, mai ales pentru acelea cari au legătură cu îmbunătățirea soartei lucrătorilor; dar în realitate sforțările noastre trebuie să tindă a stăpâni această mișcare de opinie publică și să o conducă.*

„Orbirea maselor, înclinarea lor de a se supune elocinței, tot atât de goală cât e de sonoră, de care răsună răspântiile, fac din popor o pradă ușoară și un îndoit instrument de popularitate și de credit. *Printre ai noștri noi vom găsi fără greutate expresiunea unor sentimente ce nu există și atâtea elocuință câtă găsesc creștinii sinceri în entuziasmul lor.*

„*Trebuie, pe cât este posibil, să întreținem proletariatul, să-i supunem acelor cari mănuesc arginții. Prin acest mijloc, noi vom ridica masele când vom voi.* Noi le vom împinge la răsvărire, la revoluții, și fiecare din aceste catastrofe promovează cu un pas mare interesele noastre intime și ne apropie cu iuteală de ținta noastră unică, aceia de a domni asupra pământului, așa precum s'a făgăduit părintelui nostru Abraham.»

Despre acest document, care datează de la 1880 coprinzând în mod succint toată doctrina dezvoltată mai târziu în „Protocoloale“, Jidanii de la Uj Kelet din 15 Febr. 1924, au afirmat că conține „minciuni răutăcioase“.

Nu pentru a răspunde scribilor semiți, de permanentă rea credință, ci pentru a lămuri odată mai mult publicul românesc îi aduc aici la cunoștință că discursul program al rabinului de la 1880 se află reproduș în:

1. *Le problème de l'heure présente*, par H. Delassus Ed. VV. Paris, 1905. pag. 633—39;

2. *La Synagogue moderne*, par A. F. Saubin Ed. IV. Paris 1903. pag. 55—62;

3. *La Russie juive* par Kalixt de Wolski Ed. II. Paris 1911. pag. 4—19.

4. *Le péril judéo-maçonnique, Protocols des Sages de Sion* par Mgr. Jouin. Ed. V. Paris 1920 pag. 20—26.

În ce privește personalitatea Monșiorului Jouin țin să informez

publicul nostru cititor, cu suflet românesc, că acest preot (Curé de Saint-Augustin, Paris.) și-a îndeplinit în așa fel misiunea lui de părinte sufletesc și apărător al Bisericii, în cât Papa Benedict XV i-a trimis, cu prilejul împlinirii a 50 de ani de sacerdoțiu, felicitări pontificale prin *brevă* din 23 Martie 1918; iar în 20 Iunie 1919, Monsenioul Jouin primește de la Cardinalul Gasparri o scrisoare de mulțumire din partea Papei pentru lupta aprigă ce duce spre a descoperi lumii machinațiile subversive ale Francmasoneriei, condusă din umbră de Jidani. Monsenioul Jouin este fondatorul cunoscutei

teii publicațiuni *Revue internationale des Sociétés secrètes*, unde destăinuiește cu dezinteresare de apostol, uneltirile jidovești contra societății ariene, în actuala ei structură politică și economică.

Acesta este omul care publică discursul-program al rabinului, reprodus mai sus în întregime.

Documentul nu are nevoie de comentarii. Cefitorul, care îi va da atenția cuvenită, îi va găsi proba veracității în faptele zilnice și în tendințele ce se produc sub ochii noștri indicând imensitatea pericolului jidovesc.

I. C. Cătuneanu.

Să îmbrățișăm cariera comerțului și a meseriilor

Românizarea orașelor fiind una din cele mai importante probleme de stat este viu discutată în ultimul timp atât, în presa românească-creștină, cât și în parlament și în conferințele publice.

Noi Români de baștină, alături de Guvern avem datoria să ne interesăm de chestiunile vitale ale țării cum este și chestiunea românizării orașelor.

Deaceia, îmi iau voie să mă ocup cu această chestiune în cele ce urmează.

Azi orașele noastre atât cele din vechiul regat, dar cu deosebire cele din provinciile alipite — judecate după firmele comercianților, meseriașilor și industriașilor, nu sunt românești. În schimb producătorii de cereale, de animale, de lemn și de minerale precum și consumatorii tuturor mărfurilor, sunt absolută majoritate Români. Logic și just ar fi ca atât comercianții — mijlocitorii circulației mărfurilor — și meseriașii și industriașii — transformatorii materiilor prime în fabricate — să fie tot Români în absolută lor majoritate. În acest caz toată structura economică a țării ar avea caracterul neamului românesc.

De fapt, azi, *structura economică a României se poate asemăna cu un om îmbrăcat până la genunchiu cu opinci și ȋțari, dela genunchi până la subțioară cu haine burgeze, comic zise nemțești; în mâni cu mănuși albe, cu manjete tari, cu guler și cravată de ultima modă, fața rasă monoclu în ochi și joben pe cap...* așa că individul descris ar fi de toată batjocura! Ei bine! la fel este și structura economică a țării noastre!

Suntem de batjocura streinilor conștiinței de demnitatea lor națională și în primul rând a Jidanilor!

Este oare admisibil, ca noi Românii, să rămânem în situația aceasta ridicolă și să fim lipsiți de ori ce interes pentru proprietatea economică, național-românească a țării noastre? Răspund categoric. Nu!

Dacă pe terenul Apărării Naționale — sau mai bine zis al armatei — pe terenul instrucțiunii, al cultelor, al administrației, al Justiției, al comunicației și al finanțelor sau luat din partea guvernelor măsură întinse pentru romanizare, în schimb, pe terenul comercial, industrial și al meseriilor s'a făcut foarte puțin pentru românizarea acestor isvoare bogate de venit, deținute în absolută majoritate de streini și în primul rând de Jidani. Față de această stare de lucruri — mult dureroasă pentru toți Românii conștiinței avem datorie imperioasă noi Românii cari vom ca România să fie de fapt a Românilor să determinăm pe cât mai mulți tineri și tinere românce să îmbrățișeze cariera comerțului și a meseriilor.

Pe lângă numeroșii ucenici români, angajați la comerț și la meserii — mai avem o sursă bogată pentru sporirea rândurilor comercianților și meseriașilor români! Această sursă sunt școlile noastre de meserii, școlile de conductori tehnici, politehnicele, școlile superioare de comerț și academii comerciale.

Până în prezent, absolvenții acestor școlae au sporit aproape exclusiv rândurile slujbașilor și ale politicianilor de meserie, — și nu-

mai excepțional s'au dedicat comerțului, meseriilor și industriilor. Ce mentalitate curioasă preocupă azi pe tineretul nostru românesc din numitele școlae! Preferă mai bine să rămână funcționari o viață întreagă, decât să ajungă în 2—3 ani după absolvirea școlaelor — oamenii independenți — comercianți și meseriași — factori prețioși în structura economică a țării — și cu perspective de îmbogățire prin muncă cinstită.

Este știut și de nenumărate ori constatat, că un individ cu cât posedă cunoștințe teoretice de specialitate mai înalte, cu atât este în situație să conducă mai cu folos o întreprindere.

Să precizez. Un absolvent de școlă comercială superioară sau de academie comercială — după o practică de 1 sau 2 ani în prăvălii mari, începând dela agendele de ucenic până la cele de voiajor, de contabil, de corespondent și procurist având ca bagaj intelectual cele învățate în școală va putea întrece ușor pe toți leibovicii, și grünfreigii, ridicai dela zdrențari și cumpărători de feare vechi la mari angroșiști, dar avisați tot momentul la serviciile gomiilor absolvenți ai școlaelor de specialitate.

Tot asemenea suntem și în absolvenții școlaelor de meserii, de conductori tehnici și de Politehnici.

Deunăzi ceteam în mica publicitate a unui ziar creștin din capitală, că un inginer român își oferă serviciul. Era. deci fără ocupație, ce dureros lucru!

În speranță că din cele scrise mai sus, sunt înțeles pe deplin ce privește situația economică de azi a Țării românești, și necesitatea de a ne crea clasa de mijloc românească — profit de ospitalitatea coloanelor revistei „Înfrățirea Românească” pentru a face *un apel călduros*.

1. *Către absolvenții români ai școlaelor comerciale ai academiilor comerciale, ai școlaelor de meserii, de conductori tehnici și de Politehnică să îmbrățișeze carierele comerțului, a meseriilor și a industriilor, pentru ca să românizăm orașele noastre cu o oară mai de vreme.*

2. *Către dnii profesori ai școlaelor numite să binevoiască a esplica absolvenților români importanța națională a creierii clasei de mijloc românești, și să'i determine să îmbrățișeze aceste cariere bănoase unde se îmbulzesc Jidanii — și în fine,*

3. *Către părinții și către toți Ro-*

mâinii de bine să îndemne copiii și pe cunoscuți să se dedice comerțului meseriilor și industriilor pentru ca să românim întreaga structură economică a țării românești. Numai atunci vom fi stăpâni definitiv ai

României, când pe lângă stăpânirea politică, deținem și stăpânirea economică pentru elementul românesc!

Să facem deci ca România să fie a Românilor!

St. Penes.

De „Ziua Eroilor“

Se împlinește un an de când rândurile „generației noi“ s'au micșorat cu un tovarăș de luptă, pe care moartea timpurie l-a smuls din mijlocul nostru în dimineața zilei de Sf. Gheorghe, anul trecut.

În 21 Maiu 1926, în spitalul din Sighișoara, tânărul luptător *Ilie Dobrotă*, elev în cl. VIII de liceu, s'a despărțit, cu sufletul cuprins de cele mai adânci dureri, de toți preținii, camarazii de luptă și de tot ce-a avut el mai scump.

Reîntors din propaganda la sate, soarta a vrut ca dintr'o ușoară răceală contractată în timpul acelei propagande, dusă pe un timp rece și ploios, să-și găsească sfârșitul zilelor sale abia începute.

De un an de zile, pământul rece apasă asupra trupului său, însă, amintirea lui este și va rămânea deapăruri neștersă în sufletele noastre. Căci trebuie să știm prețui pe cei căzuți în luptă. Nu trebuie să-i uităm, căci lupta noastră s'a sfârșit prin jertfa lor.

Destul cu guvernele țării, cari, nesocotesc pe rămașii celor căzuți în tranșee și batjocoresc pe cei ce și-au lăsat vederea, o mână sau piciorul pe câmpul de luptă.

Cel puțin noi, să dăm dovadă că nu nesocotim pe cei cari, din mijlocul nostru, s'au jertfit pentru un ideal.

*

Desigur mișcarea și-a ajuns în parte scopul. Conștiința românească s'a trezit din vreme până în cele mai umile căsute țărănești și azi se afirmă cu putere în toate manifestările vieții. Dar, nu e mai puțin adevărat, că această mișcare, ca și altele, și-a avut jertfele ei. Mulți și-au zdruncinat sănătatea și vieți tinere s'au sfârșit în această luptă națională. Memoria lor trebuie cinstită și în „Ziua Eroilor“, trebuie să ne aducem aminte de numele lor, începând cu cei trei eroi ardeleni dela 1784, *Horia, Cloșca și Crișan*, trași pe roată la Alba Iulia pentru că cereau drepturi pe seama Românilor, continuând cu *Avram Iancu*, cu *Tudor Vladimirescu* și cu acei studenți cari în timpul stăpâ-

nirei ungurești au suferit cele mai barbare chinuri pentru cinstirea tricolorului și limbei românești.

Între aceștia sunt: studenții *Bătrâneanu* și *Simonici*, cari la 28 Oct. 1848 au fost spânzurați de către Unguri în hotarul Clujului, tocmai acolo, unde azi se află monumentul honvezilor, spânzurați și ei la 1850 de către Austrieci.

Ungurii au însă *cultul eroilor*. Noi nu ne-am îndurat măcar o cruce de lemn să punem în acel loc la capul celor doi martiri ai neamului românesc. După ei vine studentul *O Petrovici*, ucis mișelește de bandele săcuesti în revoluția din 1918, în fața băncii „Economul“ din Cluj. Acestuia din urmă, studențimea îi este datoare, cel puțin, cu o placă comemorativă.

Urmează apoi studentul *I. Munteanu*, împușcat la Sibiu tot în timpul revoluției din 1918.

Seria acestor eroi se continuă cu cei căzuți în timpul mișcării pentru redeschizarea conștiinței naționale, începută la 1922, 10 Decembrie.

Între ei trebuie să amintim pe studentul *Manoliu*, mort în urma bătăilor jandarmilor prefectului de infamă memorie, *Manciu* dela Iași și pe elevul *Ilie Dobrotă*, dela a cărui moarte s'a scurs un an. Vor mai fi și alții, desigur mulți, pe cari însă nu-i cunoaștem, pentru că până în prezent nimeni nu s'a gândit să facă un istoric al mișcării studențești.

De aceștia trebuie să ne aducem aminte, să-i avem în totdeauna în fața noastră, mai ales azi, când cei cari până mai eri ne erau *idoli*, acum sunt *scuipați* și *batjocoriți* în cel mai murdar chip; când zi de zi se dovedește că unii luptători pentru anumite neplăceri *personale*, au trădat mișcarea dezertând din posturile ce li-s'au încredințat, iar alții deși rămași, n'au sufletul pentru mișcare, de care nu-i leagă, decât interese și ambiții meschine.

În „Ziua Eroilor“, ne aducem aminte de eroi și ne descoperim în fața mormintelor lor, uitând clipele de față cu toate jonicile, și ne legăm prin jurământ, că vom găsi și ziua când ne vom gândi la ceilalți, pentru cari vom fixa o zi, pe care o vom numi, „Ziua ticăloșilor“.

Pentru cei dintâi, onoare, pentru cei din urmă dispreț și plată, pentru ca să împăcăm și sufletele morților și conștiințele viilor, prin pedepsirea *cadavrelor morale*. *Ion Șerbu.*

PENTRU UNIRE

Scrisoarea*) d-lui General Tarnoschi

Președintele Marelui Adunări Naționale L. A. N. C. ținută la Iași

Domnule Director,

Am fost întrebat care este părerea mea asupra împrejurărilor triste prin care trece L. A. N. C.

Vă rog, să bine voți a însera prin ziarul Dstră că, părerea mea este numai pentru Unire și iarăși Unire.

Sciziunile și dezidențele nu pot fi de cât detestabile scopului ce cu toții urmărim și eu — ca bătrân — le condamn din tot sufletul și din toată inima mea.

General I. TARNOSCHI

*) c. f. „Svastica Iașilor“, Anul II. No. 18.

Cum lucrează doctrinarii umanitarismului

Jidanii din Telinești bat până la sânge pe învățătorul creștin. Jidanii din Maramureș atin calea creștinilor cu pietre și ciomege lăvînd pe acei cari de nevoie sunt siliți să parcurgă această cale. Jidanul Max Goldstein atentează la viața Suvranului și a demnitarilor Statului; cu bomba dela Senat a reușit să secere viața a câtorva demnitari fruntași, persoane foarte scumpe neamului românesc.

În viața de toate zilele acești strașnici apărători ai umanitarismului nu fac altceva decât speculează și înșală. Când bunăoară sunt și ei chemați să-și achite îndatoririle către țară inventează câte o șarlatanie. Frații Berkovitz, dezertori din armată în timp de război, înșală fiscal cu sute de milioane.

Se știe în război ce buni patrioți au fost jidanii: au dezertat în masă la inamic și s'au reîntors în tovărășia dușmanilor pentru a schinui și batjocori populația rămasă fără sprijin și la discreția lor.

Rabinul Tzirelschon din Chișinău nu conținește a provoca și a huli tot ce este încropit de mână românească.

Jidanii se supun de bună voie torturilor. Din toată lumea de unde sunt alungați invadează la noi, în țara cea mai barbară și în care se expun celor mai neînchipuite suferințe. Hahamii din Basarabia, cunoscând atrocitățile la care este supus neamul pistruiților au găsit cu cale să falsifice acte publice reușind în modul acesta a încetățeni aproape un milion de jidani alungați din Rusia, Polonia, ș. a. cari s'au pripășit în țara zisă a suferințelor.

Dovadă că jidanii sunt buni cetățeni avem: evreii recruți n'au trecut Nistrul câte unul singur ci grupuri întregi.

Cine falsifică beuturile? Cine înșală populația în modul cel mai neomenos posibil? Cine-s aceia cari țin lanț contrabandele vamale și falimentele frauduloase? Cine instigă la corupție și acte de necinste? Pomelnicul nu se termină aci; el e fără sfârșit cum fără nici un pic de rușine sunt urmașii lui Iuda!

Ferească sfântul ca perciunații să li-se întâmple vreo nenorocire, fie chiar și numai o fatalitate de care nimenea nu poate fi făcut vinovat. Ne reamintim de începutul anului trecut când evreii au aflat un mormânt devalizat. Lumea întreagă

a fost avizată că la noi nici morții nu sunt cruțați de teroare; sunt desgropați morții și li-se necinstesc cimitirele cu un adaus de comentarii care glăsuia că: li-se dărâma sinagogile, li-se confiscă averile și alte neadevăruri debitate cu o nerușinată îndrăsneală.

Toți acești oameni cu o evidentă inclinare spre rele se intitulează umanitariști și se erijiază în apărători ai democrației socotită grav știrbită de intoleranța poporului român.

Ce-ar zice doctrinarii umanitarismului dacă i-am imita. Dacă am începe a le ține calea și i-am biciui

cum fac perciunații din Maramureș; dacă am instala bombe prin sinagogile lor și în sfârșit dacă s'ar aplica față de toți jidanii trădători și dezertori la inamic în timpul războiului Codul Justiției Militare! Am fi în dreptul nostru să aplicăm cel puțin acest din urmă punct fără a știrbi progresul democrației sau a umanitarismului de care honigmanii sunt atât de îngrijați.

Ce e drept n'am avea față de cine-l aplica. Javrele galițiene în câteva zile s'ar încetățeni într'altă țară de suferinți, unde din nou ar întinde și desface firul afacerilor și minciunilor lor nerușinate.

At. Motogna.

Din țara Moților.

Ziarul „Patria” să ia aminte!

Activitatea organizației L. A. N. C. din Bologa, județul Cluj.

„Nu căuțg paiul în ochiul altuia, ci întâiu scoate bârna din...

ale întreprinderilor lor.

Ca să vadă acei Domni că Legionarii Ligii se ocupă și cu salvarea țaranilor din ghiarele speculanților jidani, voi scrie câte-va rânduri din activitatea unei singure organizații a L. A. N. C., din care se poate vedea că acei Legionari în timpuri grele, dacă este lipsă, luptă și cu băta, însă luptă și pe terenul economic.

— Organizația L. A. N. C. din comuna Bologa județul Cluj, compusă numai din țărani români, văzând că este nevoie, în toamna anului 1918 au format o „Gardă Națională”.

După ce au curățit comuna de lepra jidovească, această gardă a luptat alături de bravele Armate Române până ce au alungat bandele evreo-magyare peste Tisa.

Reîntorși acasă acei Legionari ca să nu mai fie sclavi iară... au înființat o frumoasă Cooperativă de producție și consum, o Bancă Populară și un Cerc Cultural al „Astreii”.

Cum acești legionari s'au născut într'o comună cu pământ neproductiv, ca să-și câștige existența lor de traiu până la înfăptuirea Româniilor, au trebuit ca și părinții lor, să muncească la „Minele de granit din Poeni”, o societate pur jidovească. Cu ajutorul cooperativei lor, acești legionari și-au deschis ei singuri alte Mine de granit, unde sunt plătiți de aceia cooperativă cu 100—150% mai bine ca la societatea jidovească. Și cu toate a-

Cetind în No. 94 din 19 Maiu a. c. al ziarului „Patria” articolul „Epoca asociației”, mă surprinde învinuirea adusă Ligii Apărării Naționale Creștine și statul pe care îl dă, când scrie:

După cât știm există în orașul nostru o secțiune a L. A. N. C. Nu cunoaștem statutele acestei ligi, presupunem însă că scopul înființării ei nu poate fi uciderea cu băta a adversarilor vieții economice naționale, ci salvarea gospodăriilor sătești, ridicarea nivelului economic al satelor noastre prin mijloace dictate de cultură și civilizație.

Unul dintre acestea mijloace și poate cele mai fecund în rezultate satisfăcătoare este cooperarea. Legionarii Ligii n'au decât să studieze chestiunea și să înceapă organizarea la țară a cooperatiei de producție și aprovizionare și vor avea, în curând satisfacția celor mai bine meritate gratificațiuni din partea unei populații scoase din ghiarele unei complete mizerii.

Acestea de mai sus le zice „Patria”, eu însă zic altcum: O mare parte din Domni grupati în jurul susnumitului ziar, ar face mai bine când s'ar cobori în mijlocul poporului din care spun mereu că s'au ridicat și l'ar îndruma și ajuta, să se organizeze în cooperatie ca să scape din ghiarele cămătarilor și negustorilor speculanți, cari toți sunt jidani. Făcând astfel de fapte, le-ar șede cu mult mai bine, decât să steie în consiliile de administrație

cestea, ei vând materialul lor cu 50—100% procente mai puțin, cu toate că materialul lor este mult superior față de materialul jidanilor, ceia ce a avut ca urmare că, toate primăriile din Transilvania se aprovizionează cu cuburi de granit pentru pavarea străzilor, numai dela Cooperativa „Bologna” înființată de Legionarii L. A. N. C. Iar începând dela 3 Ianuarie a. c. au furnizat și pentru primăria Capitalei peste una sută vagoane, de piatră formată cuburi. Este cam dureros însă, că pentru capitală nu au putut să furnizeze până acum direct, ci prin intermediari. Sperează însă, că și acolo vor putea furniza direct, după cum furnizează și altor primării.

Asemenea dela Banca Populară a lor, acești legionari se împrumută cu dobândă de 15—18% și primesc la depuneri 15%, până când Băncile jidovești plătesc la depuneri 12% și iau dela țărani, la împrumuturi, 30—40%.

Cu ajutorul cooperativei lor și a bunilor creștini, acești Legionari și-au zidit în comuna lor săracă, una dintre cele mai frumoase biserici ce se poate vedea pe sate, fiind clădită în întregime cu turn cu tot, din piatră de granit. Iar ca să arate lumii că sunt nestrămutați în credința stră-

bună, acești Legionari, au sculptat pe turnul acelei biserici din granit două svastici, cari țin deasupra lor o frumoasă cruce tot din granit, ca semn că Legionarii acestei comune cari au știut lupta vitejește în 1918—19, în luptele dela Ciucia și Pisa, vor lupta și pe viitor pentru H. R. N. („Hristos, Rege, Națiune”) contra tuturor liffelor păgâne.

Tot cu ajutorul Cooperativei și a Băncii lor, acești țărani simpli, au început adunarea materialelor și cioplirea granitului necesar pentru zidirea și a unei Case Naționale, pentru care scop au și cumpărat un teren în mijlocul comunei, cu suma de Lei 50.000, care sumă a și fost achitată încă în anul trecut, în întregime.

Am scris acestea, ca să arăt Domnului dela „Patria”, că Legionarii L. A. N. C. pe lângă că pun la respect din când în când câte un perciunat obraznic, mai luptă și pentru ridicarea țaranului român, și că s’au ocupat cu ideea cooperatistă înainte de a le trage Domnia-lui atențiunea. Se vede că Domniile dela susnumitul ziar sunt prea ocupați cu reclamele firmelor jidovești și nu au timp să urmărească cu ce greutate luptă cooperatorii la sate față de puhoiul galițian.

Ioan Potra.

RECENZII.

Cartea vremii

— „Mustul care fierbe” de Octavian Goga. —

„Mișcarea studențească e o izbucnire de protestare a instinctului de conservare la noi, un strigăt de afirmare a adevărurilor organice ale unui neam, nesocotite de inconștienți sau batjocurite de elemente distructive interesate”.

(O. Goga: Mustul care fierbe).

Acum câteva zile au eșit de sub tipar două opere noi, cari au produs mare valvă.

Una din ele este o colecție dezordonată și neinteligentă de bârfeli politice, lipsită de coesiune logică și plină de murdărie. Ici colea, câte o desvăluire mai picantă, care va servi cronicarului atunci când va construi un tablou fidel al trecutului, în care corupția, ticăloșia și tartufismul joacă un rol atât de important. De aceia lectura „Notelor politice” a lui Alexandru Marghiloman, fost sfarar al politicianismului țării românești, te umple cu desgust și deziluzii. Nu pentru că ar aduce o critică sistematică și constructivă decadentismului vieții noastre publice și sociale contemporane; ci pentru că vrea să ne descurajeze și să

ne răpească orice nădejde într-o posibilitate de asanare a crizei morale, în care se sbate azi țara. El vrea se ne prezinte un acces acut și trecător, drept o boală cronică și endemică.

A doua lucrare apărută în vitrinele librăriilor și asaltată de armata citoritorilor setoși după pagini de lumină, adevăr și directive, a produs o impresie diametral opusă celei dintâi. Nu, cinci tomuri, pline de vid intelectual și moral, ci un singur volum concentrat, substanțial, penetrat de un intelectualism înalt și de o neîntrecută incisivitate critică, iată cadrul prețios, pe care l-a făcut Octavian Goga admiratorilor și dușmanilor săi. Căci dela cel mai fanatic adorator al poetului sbuciumării românești până la cel mai înverșunat

adversar al „Castelanului dela Ciucea”, fiecare se închină cu aceeași admirație în fața unui neperitor talent al condeiului și în fața unui vizionar al realităților naționale imnente.

Totuși s’a găsit o speță de indivizi, cari s’au simțit străpunși de săgețile otrăvite, ce li se aruncă din tolba „ideii naționale”. Fenomen ce poate fi, de altfel, ușor explicat. N’ai decât să citești paginile pline de avânt răscolitor și de patriotism dinamic, pentru ca să înțelegi că toți paraziții exogeni ai pământului nostru s’au îngrozit de zaherlinul, care se pulverizează asupra lor din „Mustul care fierbe”. Căci acesta este titlul sugestiv, simbolic și semnificativ al noului volum.

„Sunt pagini smulse din sbuciumul cotidian, — ne mărturisește autorul în prefață, — crâmpieie din risipirea de suflet pe care o cer problemele noastre de existență. Toate se reduc la un principiu fundamental de viață, la ideea națională, misterul de procreație a acestui neam și singura lui formulă pentru ziua de mâine. Astăzi, când totul este încă în prefacere, când societatea noastră neînchegată e mustul care fierbe, numai acest crez ne poate ține în picioare.

E un fenomen de sănătate a neamului că noua generație intelectuală afirmă această dogmă și pornește la drum cu lozincile ei. E o garanție că din fierberea actuală vor ieși biruitoare adevărurile noastre organice și că drojdia se va duce la fund.”

Iată introducerea programatică al acestei cărți, care reunește o serie de articole publicate de autor în cunoscuta și apreciată revistă „Țara Noastră”

Valoarea operii crește însă în proporții gigantice, dacă ținem în vedere împrejurările, în cari a apărut.

Să dai la lumina zilei Tu, Ministru al afacerilor interne, întreg crezul tău, pe care l’ai drămuțat cu o apostolică persistență, pe când țineai în mână condeiul de gazetar, iată un act de suprem curaj civic, la înălțimea pildelor antice.

Nu să-ți construiești o trecătoare armă demagogică, pe care să o arunci în câmara de vechituri, când ți-ai ajuns scopul, venind la putere, ci să înalți cu brațul tău curajos, pe care apasă întreaga răspundere a guvernantului, sabia fulgerătoare a ideologiei tale, iată ce înseamnă mai mult decât curaj: eroism.

Acest lucru îl înțelege foarte bine streinii și înstrăinații deopotrivă. Dar mai ales jidanii. De aceia au sărit ca mușcați de viperă, năpustiindu-se asupra cărții apărute cu tot arsenalul învectivelor murdare, a calomniei perfide și a durerii și îngrijorării neascunse. Nu voiu reproduce seria nesfârșită de impotente critici, apărute în toate Monitoarele Sărilor, ci voiu cita singur numai părerea dlui *Horia Carp*, cum se numește emfatic de prezent Președintele „Uniunii Ovreilor Pământeni”. Acest specimen iudaic, care în afară de un nume schimbat cu ajutorul toleranței noastre legii a numelui, nu are nimic comun cu „România-Mare”, scrie în „*Curierul Izraelit*” (Anul XX, No. 19 din 22 Maiu 1927) următoarele: „Ceeace și poate îngădui dl Cuza sau oricare alt cuzist, nu poate și nu trebuie să-și îngăduiască un ministru al țării, răspunzător pentru ordine și lege. Și totuși ministrul de interne Octavian Goga a reeditat tocmai acum ceeace a scris ziaristul Goga în anii din urmă. Dl ministru Goga a comis un păcat, un păcat împotriva bunei ordine în țară: *pentru că prin tot cuprinsul său, acest volum e un imn de slavă pentru toată agitația și pentru tot ce face studențimea, chiar și pentru actele ei de violență, chiar și atunci când comite omucidări.* Acest lung și repetat *hosana* pentru toată mișcarea studențimei, care e îndreptată cu toate violențele ei numai împotriva evreilor ce e altceva decât antisemitism? Scrisul dlui Goga mai păcătuiește de prea mult talent și prea multă inteligență, așa că e cu atât mai primejdios prin încurajarea ce-o dă răscolitorilor urii și propovăduitorilor violenței”.

Iată câteva spicuri din aprecierile furioase, îmbrăcate într'un veșmânt politic, dar destul de diafan pentru a lăsa să se întrevadă formele hidoase ale urii implacabile.

Li trebuie oare o mai bună recomandație acestei cărți în fața milioanele de buni români, cari au răsărit din seva pământului nostru?

Dar mai ales studențimea luptătoare este obligată la mare recunoștință cu ocazia apariției acestui volum. Căci ei îi sunt dedicate aceste pagini, în cari gândirea matură a politicianului se asociază cu sensibilitatea seismografică a literatului, pentru a crea un nou far luminător deasupra talazurilor oceanului întunecos, pe care plutește majestuos „dreanghourt”, -ul studențesc.

O spune autorul, chiar în introducerea: „*Cu nădejdea marilor premeditări închin cartea mea tinerei generații*”.

Cultul, pe care-l are poetul față de studenți și-l mărturisește respicând: „*D. Voastră, studenți prin instinctul suveran al tinereții, prin impulsul de idealism al vârstei și prin acel spor de simțire care e apănajul firesc al generațiilor viitoare, ați sesizat o primejdie și v'ați pus deacurmezișul ei*”.

Iar primejdia, pe care au sesizat-o studenții, este descrisă în culori stridente și fulgerătoare: „Din toate părțile granițele ne sunt invadate de musafiri cu privirea scrutătoare, semănători de corupție și de blesteme, făcând să crească spuma incertă a orașelor și trezând o dără de penibilă descurajare în sufletul neprihănit al țărănilor noștri. *Acest val de străinism crește neconținut, ca o coloană de cuceritori ivindu-se de pretutindeni și lăsând în urmă o filozofie amară, convingerea lor cea mai fermă că nouă de aceia ne-a fost dat să eșim din robia egipteană, ca să între ei în Canaan*”.

Iată accente profetice, rostite de un om politic, de primul Ministru al României care a înțeles tainele adânci ale sufletului tineresc. Acel suflet care se frământă de patru ani de zile, pentru a duce la izbândă crezul său neprihănit.

Această părere e turnată și în următoarele cuvinte: „Dela războiul încoace pentru întâia oară tineretul se mișcă împins de intuiția lui ca să afirme adevărurile de rasă”.

De aceia vede el viziunea clară a viitorului: „Pe ruinele negustorilor de tot felul se ridică unde limpede a energiilor populare și *miile de băieți, cari au pus tricolorul la butonieră, ne fac să credem că ideea națională e pe cale de a-și înstăpâni evanghelia ei*”.

„Energiiile desrobite ale țării trebuie să se așeze la locul de întâietate ce li se cuvine și dacă cineva vrea să oprească sau să întârzie acest proces de normalizare protestarea noastră îl va mătura din drum, ca pe orice zăgaz menit să înfrâne un acces tumultuos de forțe”.

În partea închinată „*Cultului tinereții*”, care se începe cu o revelație meditativă la mormântul lancu-

lui din Tebea și care evocă importantul rol jucat de tineretul revoluționar dela 1848, se înșiră o serie de articole luminoase, pline de căldură, dragoste și înțelegere față de aspirațiunile și problemele vieții studențești.

Le premie reproducerea memorabilei conferințe rostite în teatrul național din Cluj, în fața studențimei despre „*ideea națională*”.

„*Vânt de primăvară*” și „*Spre alte orizonturi*” sunt două articole, cari bucurămă prevestirea viitorului.

Cu ocazia opririi congresului studențesc, de către guvernul liberal, autorul toarnă accente de adâncă revoltă în articolul „*O nedreptate*”.

Cu câtă căldură susține Goga pe eroul studențimei *Ionel Moța*, care a tras într'o canalie de laș trădător, dând astfel țării exemplul „*Unui caz de conștiință*”.

Iar bucuria cu ocazia achitării martirilor dela Văcărești, cari au „complotat” pentru a salva neamul, se găsește exprimată în articolul „*După achitarea studenților*”. Cauzele acestui „complot” sunt analizate în tainele ei psihologice. „*Poporul românesc întreg, în prima lui perioadă de după unire, își afirmă nemulțumirea pentru năvala străină, care l'a copleșit, pentru exploatarea frivolă a energiilor lui cheltuite pe seama altora și pentru spiritul distructiv, propagat în rândurile noastre ca o răsplată a atâtor binefaceri*”.

„*O mare rușine*” este titlul celui mai sugestiv articol din întregul volum. El atacă vehement „marea rușine” de-a se susține bursieri jidani în străinătate, în locul studenților merituosi români. Asupra acestui important pasagiu ne rezervăm dreptul de-a mai reveni.

Zdravăna bătaie, pe care a mâncat-o dela studenții clujeni, înstrăinatul vagabond umanitarist Costa Foru, e judicios comentată și explicată sub titlul „*Violență și retorsiune*”.

Ciclul articolului închinat tineretului se termină cu sguuitoarele vibrații ale unei amenințări dârze, ce se în dreaptă contra celor „oploșiți pe un pământ bine cuvântat, cari să-și de-a seama că prin provocări îndrăznețe se împinge la extrema limită bătrânească răbdare a unui popor”. Aceste cuvinte au fost scrise, sub

1) Op. cit., pag. 45.

2) Op. cit., pag. 51.

3) Op. cit., pag. 65.

4) Op. cit., pag. 71.

5) Op. cit., pag. 77.

6) Op. cit., pag. 83.

7) Op. cit., pag. 89.

1) c. f. „Mustul care fierbe”, p. 38.

2) Op. cit., pag. 30.

3) Op. cit., pag. 48.

4) Op. cit., pag. 49.

5) Op. cit., pag. 55.

titlul „*Luați aminte!*“¹⁾ cu ocazia procesului lui Zelea Codreanu, răsunătorul crunt al românismului ultragiugoslav de polițaiul Manciu.

Părerea lui Octavian Goga, asupra acestui istoric eveniment, este că: „*Procesul tânărului student în realitate nu e a lui. E un proces colectiv cu mii de tentacule, înfipte în crezul multărilor.*“²⁾

*

După „*Cultul tinereții*“ urmează alte pasaje tumultuoase, în care se cravașează „*Presade negustorii*“.³⁾ „*Indivizi certați cu legea și cu sintaxa fac pe cenzorii moravurilor și retransați după paravanul unui ziar, prezenți pietutindeni și pururea anonimi pomanagii de toate ușile vorbind de demnitate, lachei ai capitalismului și predicatori ai democrației ei speculează instinctele josnice ale multămii pe care le schimbă în bilete de bancă*“.⁴⁾ Iată clișeu bine dezvoltat și precis fixat al „*gazetarilor*“ jidanii, care înveninează cu scrisul lor pestilențial sufletul națiunii.

De aceea „*In numele ideii naționale ultragate, în numele onestității și a talentului să măturăm canalele din drum făcând să se înece în scârba și indiferența tuturor exhibițiile lor. Sufletul românesc trebuie să treacă prin această radicală despăduchere morală.*“⁵⁾

*

„*Mustul care fierbe*“⁶⁾ este capitolul analitic al psihologiei regionalismului și a sociologiei noastre naționale contemporane.

„*Precursorii din Ardeal*“⁷⁾ este o luminoasă galerie de tablouri, în care un penel de măestru ne zugrăvește, în culori neperitoare, figurile simbolice ale unui Coșbuc, Iosif Vulcan, Avram Iancu, Șaguna, Părintele Lucaci, Aurel Mureșianu și Badea Gheorghe.

Problema „*minoritățile și vecinii*“⁸⁾ e disecată într'un capitol special.

„*Problemei religioase*“⁹⁾ îi este închinat un alt capitol, plin de cuvioasă cucernicie și de adâncă pătrundere a misterelor credinței strămoșești.

Ultimul și hotărâtorul capitol poartă titlul „*Ofensiva națională*“.¹⁰⁾

Asupra acestuia încă vom reveni.

*

Conținutul succint al „*Mustului care fierbe*“, să fie complectat și cu o mențiune foarte elogioasă pentru eleganta și ireproșabilă înfățișare a condițiilor tehnice, în care a apărut.

Prin conținut și format, noul volum constituie un decor principal pentru biblioteca fiecărui intelectual român și în special a studentului.

Cetind ideile profetice ale catehismului „*ideii naționale*“ fiecare își va potoli setea sufletească pe care o resimte în timpul acesta de secetă intelectuală, în care arșite dogorătoare a parazitismului, îmbrăcat în

zale de aur, pârjolește conștiințe și cumpără talente.

Dacă cele scrise în acest volum de către scriitorul Goga înseamnă un program de muncă politică; fecundă și recunoscătoare, a Ministrului de interne, atunci, „*Studentii creștini din România-Mare*“ plecați steagul vostru de luptă în fața noului îndrumător.

Sorbiți, picur de picur, „*mustul care fierbe*“, pentruca să pătrundă prin vinele și arterele voastre în inima caldă al studenției luptătoare.

Căci această carte este:

„*Cartea vremii*“.

Caius Barloși.

Parastasul dela mormântul lui C. Negri

— Verbirea dlui Gh. Sion. —

Școala primară de băeți „C. Negri“ și Banca populară „C. Negri“ din Tg.-Ocna au făcut, ca în toți anii, un parastas la mormântul marelui patriot Costache Negri dela Biserica Răducanu, în ziua de 21 Mai a. c. Un sobor de preoți a oficiat la mormânt, fiind de față la această pioasă ceremonie, gimnaziul de băeți și fete, școlile primare, autoritățile și un numeros public.

După serviciul divin a luat cuvântul preotul Dr. Comănescu, care a ilustrat viața acestui mare patriot prin cuvinte înălțătoare.

Dl Gh. Sion, care a fost invitat și a venit anume din Cluj, — ca unul care a participat la înmormântarea lui C. Negri în anul 1876, fiind un intim al casei și familiei acestuia, într'o vibrantă și patriotică cuvântare a evocat memoria acestui mare patriot, care după ce și-a îndeplinit misiunea sa politică — văzând realizată unirea principatelor, s'a retras pentru restul zilelor la Tg.-Ocna pe malul Troțușului.

Făcând o paralelă a valorii oamenilor politici din generația din care făcea parte C. Negri cu a celor de azi, pe aceștia din urmă numai oficialitatea cu trîmbețe și surle îi duce la mormânt pe când poporul rămâne mut și rece; astfel că pomenirea cum e cea de azi, când școala, biserica și poporul iau cu evlavie parte, — se apreciază mult faptele mărețe și patriotismul a acestor oameni mari.

C. Negri a fost cel mai mare stăruitor al desrobirii țiganilor, după cum marele bărbat de stat M. Co-

gălniceanu, printr'o simplă circulară a acorodă drept de cetățenie, armenilor.

Deși pe vremea lui pericolul evreiesc nu era așa de mare, ca în zilele noastre, însă ca om mare politic l'a prevăzut, în cât el îi caracterizează pe jidani foarte bine cum sunt și vor rămâne în vecii vecilor, o „lepră“.

De aceea minoritățile care trăesc pe pământul și din sudoarea poporului român, să vină la simțul realității, contribuind la propășirea neamului românesc.

De aceea generațiile prezente și viitoare să se pilduească după faptele mărețe ale marilor patrioți din trecutul neamului.

Dnii N. Pășlaru, directorul școlii primare și N. Vlășie, institutor și casierul Băncii populare, au arătat amănunțit viața și faptele patriotice ale lui C. Negri.

Correspondent.

Ne sosesc numeroase reclamațiuni că revista nu ajunge regulat la destinație. Rugăm pe toți onor. noștri abonați, să ne comunice, care numere le lipsesc pentru a le întregi colecția.

În al doilea rând să se intereseze la poștă, de nu cumva vre-un poștaș (factor sau alt funcționar) se face unealtă Jidovilor nimicind Revista, în loc s'o ducă adresatului, iar despre cele constatate să ne încunoștințeze.

1) Op. cit., pag. 87.

2) Op. cit., pag. 88.

3) Op. cit., pag. 93—16.

4) Op. cit., pag. 132.

5) Op. cit., pag. 138.

6) Op. cit., pag. 165—241.

7) Op. cit., pag. 145—314.

8) Op. cit., pag. 317—354.

9) Op. cit., pag. 357—385.

10) Op. cit., pag. 385—456.

INFORMAȚIUNI

STUDENTEȘTI

Bustul Profesorului Paul la Cluj. Studentele Căminului din Calea Moșilor s'au hotărât să ridice un bust întemeietorului acestui cămin, Profesor I. Paul, un savant pedagog și român de suflet, care a decedat anul trecut.

Acest semn de omagiu și de pi-oasă recunoștință, face onoare studentelor române!

INTERNE

Sinagoga din Bălți: Din Bălți ni se comunică următoarele:

O comunitate evreiască „Iavna“ a început a zidi acum trei ani o sinagogă la cinci metri depărtare de o biserică creștină. Episcopia arătând cazul Ministerului de culte, construcția a fost oprită.

De atunci, oridecâteori, sunt alegeri locale, sau schimbări de miniștri la departamentul cultelor, un avocat *Weisbuch* din localitate și alți politicieni români de afaceri evreiești, au cercat să dobîndiască dreptul de a continua sinagoga aceea, dar mașinațiile lor n'au izbutit.

Acum, — în lipsa dlui *Goldiș*, dus la Roma — funcționarii ministerului au dat această învoire.

Deși episcopia protestează totuși trebuie luate toate măsurile ca simțul religios al creștinilor și cel național să nu sufere umilire evreiască.

Rugăm pe d. ministru Goldiș, să vadă cine a dat asemenea învoire evreilor din Bălți.

*

Lupta antialcoolică. Adunarea membrilor fondatori și inițiatori ai Asociației „Sănătatea Socială“ precum și a personalităților și societăților care se ocupă cu problema antialcoolică, se va ține la București în ziua de 2 Iunie a. c.

La ordinea zilei:

1) Deschiderea discuțiilor și comunicările membrilor sau delegaților societăților din țară precum și propunerile ce au de făcut — maximum 8 minute pentru fiecare.

2) Discuțiuni asupra modalității organizării congreselor regionale din Bucovina, Basarabia și Banat.

3) Programul acestor congrese.

Legătura cu Asoc. „S. S.“

Tot în acest timp va avea loc primirea d-lui *Hercod*, directorul biuroului Internațional contra Alcoolismului dela Lausanne, care sosește la 31 Mai, seara.

*

Cât s'a băut în județul Iași? Cetim în „Lumina Satelor“ din 23 Maiu a. c., următoarele: Medicul șef al județului Iași a făcut o statistică despre cât s'a beut în anul trecut în județul Iași. Statistica arată cifre înfiorătoare. Numai rachiu s'a beut aproape la 100 de mii de litri, iar vin de cel fabricat din crășmele jidanilor peste 400 de mii de litri.

Față de acești numeri, statistica județului arată că în județ se află 211 școli din cari însă nici jumătate n'au local propriu. Cele mai multe sunt „instalate în bordeie scunde, cu ferestre prin care nu pătrunde nici aerul, nici soarele, nici lumina. Astfel de școli primejduesc sănătatea copiilor și ajută oftica“...

Oare când va înțelege neamul nostru că școala trebuie să fie mai luminoasă, mai mare decât crășma?“

*

Accidentul dlui Gh. Sion. Marele patriot *Gheorghe Sion*, generosul cetățean de onoare al Clujului, a suferit un accident în ziua de 26 Maiu a. c., lovit fiind de un autobus în Piața Unirii din Cluj. Leziunile contractate fiind ușoare, sperăm că în curând vom putea saluta pe iubitul fruntaș al „Ligii Apărării Naționale Creștine“, sănătos și viu, așa cum l'am cunoscut în tot deauna. Ii urăm deci în numele nostru și al studenției, care-l consideră drept un adevărat părinte sufleteș, grabnică însănătoșare.

EXTERNE

L. A. N. C. în America. Un român inimos, emigrat în America, fratele *Vasile Bucaciuc*, din Detroit Michigan, ne-a trimis o veste, pe care o salutăm cu entuziasă bucurie. Odată cu abonarea revistei noastre și comandarea alor 8 din cele mai principale opere ale literaturii antisemite românești, ne aduce la cunoștință că el „aderează la principiul național, deci vrea să fie la curent cu toate cele despre mișcarea antisemită“.

„Totodată vă încunoștințăm — scrie fratele *Bucaciuc*, — că suntem decisi să înființăm și aici L. A. N. C.“ Imediat după constituire ne va anunța.

Această știre laconică, așa cum cere spiritul practic american, dar cu atât mai cuprinzătoare, ne umple cu vie bucurie și adâncă satisfacție.

Iată cum modesta mișcare studentească, începută cu atât elan acum patru ani și întinsă, pe urmă, în întreaga țară, sub forma unei mari lupte de apărare națională, — a trecut acum Oceanul și a pătruns și la frații noștri iubiți din America. Ei și-au înțeles datoria și vor duce la îndeplinire misiunea sfântă de-a ne susține mișcarea.

Fratele *Bucaciuc* ne-a trimis, prin banca „Timișana“ și suma de 1000 Lei, pentru care-i mulțumim călduros.

Exemplul său vrednic, de român adevărat, în care conștiința națională nu a fost slăbită de miile de kilometri, ce ne despart de el, poate servi drept vrednic de imitat tuturor fraților americani.

Strângeți-vă rândurile, voi harnici și cinstiți muncitori ai lumii noi, încălziți-vă la focul sacru al naționalismului intransigent, luminați-vă la candela aprinsă a creștinismului integral.

Și întindeți, cu toții, mâna voastră frățescă nouă, celor rămași în lumea veche.

Căci noi vă îmbrățișăm cu dragoste și cu ochii scăldați în lacrimi de bucurie!

Să trăiți și cu Dumnezeu înainte!

*

Anglia rupe relațiile cu Iudeo-Rusia. În sfârșit guvernul englez, după lungi pregătiri, s'a hotărât să rupă orice relație diplomatică cu guvernul bolșevic al Rusiei. Această desmetecire, cam tardivă, dar încă destul de oportună, va trezi poate din nepăsare toate statele naționaliste și creștine ale lumii.

Colosul bolșevic se izolează tot mai tare, în curând se va trezi și țărâtimea rusească și creștină cu nesfârșitele milioane a ființelor ei obidite.

De răzburarea lor, să-i ferească Iehova, pe *Trotzki*—*Braunstein* și pe ortacii bandeii sale criminale!